

РЕШЕНИЕ

№ 7236

гр. София, 27.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 23.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **3692** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл.166, ал.2 от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс (ДОПК) г. и чл. 27, ал.4 от Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП).

Образувано е по жалба на „Т. А.” с ЕИК[ЕИК] със седалище [населено място], срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 01-2600/3058 от 09.04.2011г., издаден от изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие” – Разплащателна агенция, с който е определена за възстановяване недължимо платена сума в размер на 3252,91 лв. по общо заявление за единно плащане на площ за 2009г. В жалбата се иска отмяната на акта, като се твърди незаконосъобразност по следните съображения: понятието „теренна проверка” не било предвидено в нормативен акт, в приложимия Регламент (ЕО)№ 796/2004г., по чл. 24 от Наредба № 105/22.08.2006г. са предвидени административни проверки и проверки на място, също не били посочени конкретни основания, предвидени по чл. 47, ал.2 основания да се намали размера или откаже плащане по схеми за национални доплащания. Претендира се и нередовност относно липсата на указание за обжалване на акта директно пред съда. Ответникът - изпълнителен директор Р. П. на ДФ „Земеделие” – Разплащателна агенция, чрез процесуален представител оспорва жалбата, счита същата за необоснована, а приетата в акта фактическа обстановка за доказана от представените по делото доказателства.

По делото са приети доказателствата по административната преписка и допълнително представени от ответника от системата ИСАК, изслушано е и заключение на вещо лице по искане на ответника.

Съдът като обсъди приетите по делото доказателства, съобрази доводите и възраженията на страните и относимите към казуса норми, при дължимата служебна проверка съгласно чл.168,ал.2 АПК на всички основания за законосъобразност по чл.146 АПК на обжалвания акт, намира от правна и фактическа страна следното:

Обжалваният АУПДВ е връчен на жалбоподателя на 12.04.2011 г., видно от вписване върху копие от акта. Жалбата е подадена направо до съда и е с дата 26.04.2011г., видно от пощенско клеймо за изпращането ѝ. С оглед на това е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, приложим по силата на препращащата разпоредба на чл.166,ал.2 ДОПК.

Поради подаването на жалбата в срок, от лице адресат на акта, неблагоприятен за него и поради това с право и интерес от оспорването му, както и против подлежащ на съдебен контрол акт, съгласно чл.166,ал.2 ДОПК, който препраща към производството по АПК за индивидуалните административни актове, то следва извод за допустимост на жалбата и съдът следва да разгледа същата по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

По фактите съдът установи следното:

Жалбоподателят е регистриран с Уникален регистрационен номер (УРН) 2182060 в Интегрираната система за администриране и контрол (ИСАК). За 2009г. е подал общо заявление за единно плащане на площ с УИН 22/180609/22799, с което е заявил за подпомагане по схемите и мерките за директни плащания на площ следните площи: Схема за единно плащане на площ (СЕПП) -115.56 ха; Национално доплащане за площ (НДП) – 115,56.

По заявлението са определени за подпомагане и платени суми на 16.12.2009г., на 16 и 28.12.2009г. следните суми: по НДП – 8 724,07 лв. и по СЕПП – 18 754,50 лв., съгласно мотивите на АУПДВ и представеното извлечение на л. 25 от делото за плащане на сумите.

С АУПДВ № 01-2600/3058 от 09.04.2011г., издаден от изпълнителния директор на Държавен фонд (ДФ) „Земеделие“- Разплащателна агенция, е установена като недължимо платена за 2009 г. сума в размер на 3252,91 лв., от които 2220,16 лв. по СЕПП и 1032,75 лв. по НДП, във връзка с подаденото общо заявление за единно плащане на площ с УИН 22/180609/22799 за 2009г от жалбоподателя.

Като мотиви за издаването на акта е посочено, че „част“ от заявените от бенефициента площи са допустими за подпомагане, съгласно предадени данни от министерството на земеделието и храните, приложени към писмо от 20.11.2009г., установено въз основа на извършени „теренни проверки“ от министерството, въз основа на която информация е извършено плащането на посочените суми. Посоченото, че „част“ от заявените от бенефициента площи са допустими е опровергана от вещото лице, съгласно установеното в базата данни по системата

ИСАК за 2009г.

Впоследствие министерството извършило допълнителни специализирани анализи и проверки на данните, предадени с писмото от 20.11.2009г. Резултатите от допълнителните проверки, посочени като окончателни, били предадени на ответника година по-късно и след извършване на плащането – приложени към писмо от 09.12.2010г.

От мотивите на акта не могат да се изведат конкретни факти, поради които част от площта е характеризирана като недопустима за подпомагане по заявлението за единно плащане на площ и които съдът да провери. Това е така, тъй като не са индивидуализирани конкретни части или цели имоти от заявените за подпомагане като негодни за подпомагане и по какви причини. В АУПДВ се посочват конкретно само общите размери на заявените за подпомагане площи и извършеното плащане за същите.

Въпреки това като отделно излагане на мотивите на акта относно фактите съдът следва да приеме позоваването на фактите по заявлението на жалбоподателя, съдържащи се в базата данни, приложена към писмата на министерството на земеделието относно заявените за подпомагане имоти от жалбоподателя, разпечатки от която за конкретните имоти са представени.

По делото е изслушано заключение на вещо лице по съдено-техническа експертиза, което е установило съдържащите се факти в базата данни относно окончателните проверки по заявлението на жалбоподателя, на които е извършено позоваване в мотивите на АУПДВ. По делото е представено и писмо от заместник –министъра на земеделието и храните, в което се посочва, че заявените площи от жалбоподателя попадат в зоните, покрити от сателитни изображения, заснети на 05.09.2009г., за които е извършено дешифриране (дистанционна проверка на физически блокове), въз основа на което е актуализирана базата данни относно слоя „площи, допустими за подпомагане” за кампания 2009г.

В основното и допълнително заключение вещото лице е установило заявените за подпомагане площи от жалбоподателя, за 2009г. по схемите за директни плащания на площ и кои от тях съгласно електронната база данни за извършени административни проверки съответно към ноември 2009 и декември 2010 (съобразно датите на предаване на информацията на ответника) са установени като недопустими за подпомагане. Вещото лице е направило извод, че към ноември 2009г. не е установена разлика от заявените площи, такава е установена при втората проверка през декември 2010г. – 4, 5543 ха. Разликата се дължала на съществуващи сгради в единия от двата заявени парцела - парцел 1161-39-2-2 в землището на [населено място], засаден със сливи. Площта на сградите е приспаднала като недопустима за подпомагане – 3,5487 ха, тъй като конкретното подпомагане се предоставяло само за площи, заети с културни растения трайни насаждения и други обработвани площи, но не и заети от сгради, храсти, скали или необработваеми площи, заемащи повече от 100 кв.м. на хектар, както и пътищата в насаждението. Вторият парцел с № 1161-39-2-2, също в землището на [населено място] – при заявена обща площ 310860 е измерена в по-малко площ с 1,0056 ха, която е приспаднала. Процентът недопустима за подпомагане площ е 4,11% спрямо заявената за подпомагане.

На л. 32 от делото е представена с административната преписка разпечатка от системата ИСАК - Регистър „Директни плащания”, „Разлики след кръстосани проверки от 11 2009г. и 12.2010г. , който препраща в последната колона към карта на

съответния парцел. Вещото лице е потвърдило, че посочените в регистъра данни, съвпадащи с мотивите на заключението, са установени и в електронната база данни на системата ИСАК, показана му при извършената проверка в министерството на земеделието и храните.

Заключението на вещото лице не е оспорено от страните, не се опровергава от други приети доказателства по делото, с оглед на което съдът изцяло кредитира установените от него факти.

Като правни основания за издаването на АУПДВ са посочени чл.27, ал.3 и 4 от ЗПЗП, а относно извършените проверки – чл.37,ал.2 от същия закон, чл. 73 от Регламент (ЕО) № 796/2004г., както и чл. 162,ал.2,т. 8 и т. 9 от ДОПК.

Правни изводи на съда:

По приложимото право:

Към казуса по делото е приложимо правото на Европейския съюз, тъй като попада в обхвата на селското стопанство – област на поделена компетентност между Съюза и държавите-членки, съгласно член 4, параграф 2, буква г) от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС). Компетентността да се приемат правно обвързващи актове е поделена между Съюза и държавите членки и се упражнява от държавите членки само доколкото Съюзът не е упражнил своята -чл.2, §2, ДФЕС. В случая тази компетентност е упражнена, тъй като основанията за възстановяване на недължимо платени суми са предвидени по правото на Съюза, както правилно се е позовал ответникът в мотивите на АУПДВ, към датата на издаването му е бил приложим Регламент (ЕО) № 796/2004г. на Комисията от 21.04.2004г. за определяне на подробни правила за прилагане на интегрираната система за администриране и контрол, кръстосано спазване и модулация, предвидени в Регламенти (ЕО) № 1782/2003 и №73/2009 на Съвета, както и за прилагане на кръстосано спазване, предвидено в Регламент (ЕО) № 479/2008 на Съвета.

Към датата на издаване на АУПДВ Регламент (ЕО) № 796/2004 е отменен считано от 1 януари 2010 г., съгласно чл. 86, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1122/2009 на Комисията от 30.11.2009 г. за определяне на подробни правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 73/2009 на Съвета относно кръстосано спазване, модулация и интегрираната система за администриране и контрол по схемите за директно подпомагане на земеделски производители, предвидени за посочения регламент, както и за прилагане на (ЕО) № 1234/2007 на Съвета относно кръстосано спазване по предвидената схема за подпомагане на лозаро-винарския сектор. Но съгласно втория параграф на същата разпоредба, Регламент (ЕО) № 796/2004 продължава да се прилага по отношение на заявления за помощи относно пазарните години или премийни периоди, с начало преди 1 януари 2010 г. С оглед на това правилно в АУПДВ е определен приложимия регламент.

Относими към казуса по делото са следните разпоредби на Регламент (ЕО) № 796/2004:

-Съгласно чл. 10, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 796/2004, По отношение на проверки за кръстосано спазване, посочени в глава III от дял III от настоящия регламент, когато такива проверки не могат да бъдат завършени преди плащането, всички недължимо платени суми се възстановяват съгласно член 73 от същия

регламент.

-Член 24, озаглавен „Кръстосани проверки”, намиращ се в глава II, раздел I, озаглавен „Административни проверки”, конкретно параграф 1 предвижда възможност за установяване на нередности и специално автоматичното им откриване чрез компютърни средства, включително кръстосани проверки на декларираните права за плащане или декларирани парцели, в това число за да се провери наличието им и допустимостта за помощ. Вторият параграф предвижда, че след установяване на нередности при кръстосани проверки, следва да се извършат „други подходящи административни процедури и, когато е необходимо, от проверки на място”.

-Член 29 определя обхвата на проверките - обхващат всички заявени за подпомагане земеделски парцели, или чрез контролна извадка, а втория параграф предвижда възможност за държавите членки да използват възможностите на дистанционното проучване и Глобалната навигационна спътникова система.

-Член 32, озаглавен „Дистанционно проучване”, че в случаите на използване на такова проучване съгласно чл. 29, втори параграф, се извършва фотоинтерпретация на сателитни снимки или заснемане от въздух на всички земеделски парцели по молбите, които трябва да бъдат проверени, с оглед установяване на почвеното покритие и измерване на площта – буква а). Б. б) на същата разпоредба предвижда извършването на „физически теренни проверки” на всички земеделски парцели, за които фотоинтерпретацията не дава възможност да се провери точността на декларацията в степен, удовлетворяваща компетентните органи.

-Член 42, озаглавен „Контролни органи”, параграф 1, алинея 2 предвижда отговорността на Разплащателните агенции за определяне на намаленията или изключване в отделни случаи в съответствие с глава II от дял IV от регламента. Втория параграф предвижда възможност проверките по регламента да бъдат извършвани и от разплащателната агенция, при условие, че се гарантира ефективност на проверките равна поне на проверките, извършвани от специализиран контролен орган.

-Член 50, ал. 3 и 5 определят основата за изчисляване на плащането по отношение на декларираните площи - относно възможните несъответствия между декларираните права на плащания и декларираната площ.

-член 51 предвижда намаления и изключвания при свръхдеклариране, а член 53 - правилата при умишлено деклариране над границите.

-Член 73, параграф 1 предвижда, че при извършено недължимо плащане, земеделският производител възстановява въпросната сума плюс лихва, изчислена в съответствие с параграф 3 от същата разпоредба. Параграф 4 първа алинея от разпоредбата предвижда, че задължението за възстановяване по параграф 1 не е прилага, „ако плащането е извършено по грешка на компетентните власти или друг орган и ако грешката не може да бъде установена по разумен път от земеделския производител.” Втората алинея на параграф 4 от чл. 73 гласи: „Въпреки това, когато грешката се отнася до фактически елементи, свързани с изчисляването на въпросното плащане, първа алинея се прилага, само ако решението за възстановяване не е било съобщено до 12 месеца след плащането.

Разгледаните норми на Регламент (ЕО) № 796/2004 са пряко приложими към казуса по делото, съгласно чл. 288, алинея 2 от ДФЕС. С оглед на изложеното за прилагането на принципа за предоставената компетентност в области, в които

компетентността е поделена между ЕС и държавите-членки, то за възстановяването на недължимо плащане по заявлението за единно плащане на площ на жалбоподателя, са неприложими материални разпоредби по българското право, които определят основанията за възстановяване или срок, в който може да се иска възстановяването. С оглед на това основание по чл. 27, ал. 3 от ЗПЗП, като национална правна норма, която задължава Разплащателната агенция да предприеме необходимите действия за събирането на недължимо платените суми по схеми за плащане, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в законодателството на Европейския съюз, без да предвижда изключения при упражняването на посоченото правомощие, е неприложима поради следното:

Посочената национална норма е неприложима относно възможността безсрочно и без изключение от принципа за възстановяване на недължимото плащане, дори и в частта за национално доплащане за площ, предвидено в член 143в, параграфи 2 и 4 Регламент (ЕО) № 1782/2003 на Съвета от 29 септември 2003 г. относно установяване на общи правила за схеми за директно подпомагане в рамките на Общата селскостопанска политика и за установяване на някои схеми за подпомагане на земеделски производители, и изменящ посочени в заглавието му регламенти, приложим за Р. Б. съгласно изменението му във връзка с Акта за присъединяване на Р. Б. към ЕС.

Съгласно съдебната практика на Съда на ЕС, когато има обща организация на пазара в определен сектор, държавите членки по принцип не могат да се намесват повече с приети впоследствие национални разпоредби (Решение на Съда от 29 юни 1978 г. по дело D., 154/77, Сборник, стр. 1573, точка 16), в този случай държавите-членки разполагат само с остатъчна законодателна компетентност, ограничена до положенията, които не се уреждат от разпоредбите на ЕС или до случаите, когато последните изрично ги оправомощават да предприемат действия (Решение на Съда от 18 септември 1986 г. по дело Комисия/Германия, 48/85, Сборник стр. 2549, точка 12 и Решение на Съда от 25 март 2004 г. по дело I. de Deshidrataciyn Agrncola, C-118/02, Сборник, стр. I-3073, точка 19). Също „когато има регламент за обща организация на пазара в определен сектор, държавите членки са длъжни да се въздържат от действия, които могат да нанесат вреди на тази организация или да въведат отклонения от нея. Несъвместими с общата организация на пазара са и правилата, които пречат на доброто ѝ функциониране, дори съответната област да не е уредена изчерпателно от посочената обща организация на пазара (Решение на Съда от 8 януари 2002 г. по дело D., C-507/99, Сборник стр. I-169, точка 32, Решение на Съда от 18 април 2002 г. по дело Б./Комисия, C-332/00, Сборник стр. I-3609, точка 29 и посоченото решение на Съда по дело I. de Deshidrataciyn Agrncola, точка 20).

Безспорно, чл. 27, ал. 3 от ЗПЗП следва да се тълкува за съответствие с чл. 73, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 796/2004, но дори националният орган, който следва да предприеме действия за възстановяване на недължимо плащане е определен в този регламент - член 42, озаглавен „Контролни органи“, параграф 1, алинея 2, определя като такива разплащателните агенции на държавите членки. Съгласно съдебната практика на Съда на ЕС, когато приемат мерки по изпълнение на правна уредба на Съюза, държавите членки са длъжни да упражняват своята дискреционна власт при

съблюдаване по-специално на основните принципи на правото на Съюза. Тъй като се вписва в рамките на общата селскостопанска политика, националната уредба „не може да се установява или прилага по начин, който противоречи на преследваните с тази политика цели” - Решение от 5 май 2011 година по съединени дела Н. К. (С-230/09) и Н. О. (С-231/09), непубликувано в сборника, точки 74 и 75.

С оглед на това, тъй като предвиденото по чл. 27, ал.3 от ЗПЗП относно схемите за единно плащане за площ изцяло съвпада с норми по правото на ЕС, пряко приложими, то същата не е приложима и не съставлява валидно основание за издаването на АУПДВ. Независимо от това, поради цитирането паралелно и на норми на регламента, процесният акт не страда от порока липса на валидно основание за издаването му.

Съображенията за неприложимост на чл. 27, ал. 3 ЗПЗП не са относими за посочените в АУПДВ също паралелно разпоредби на чл.37, ал.2 ЗПЗП и чл. 24 от Регламента, тъй като в случая регламента предвижда възможности за избор на държавите –членки относно извършването на проверки от разплащателните агенции и използване на възможностите на дистанционното проучване и на Глобалната навигационна спътникова система.

Тъй като към казуса по делото е приложимо правото на Европейския съюз, то ответният административен орган е бил задължен при издаването на процесния АУПДВ да зачита правата и спазва принципите на това право съобразно компетентността си, съгласно чл. 51 от Хартата. Така при издаването на акта ответникът е следвало да приложи чл. 41 от Хартата относно правото на добра администрация, и по-специално параграф 2, букви а) и в). В обхвата на това право съгласно буква а) се включва и правото на лицето и съответно задължението на администрацията да изслуша лицето преди срещу него да бъде приета индивидуална мярка, която би имала неблагоприятни последици за него, и по буква в) – задължението на администрацията да мотивира своите решения. Тези разпоредби на Хартата са и процесуални, тъй като спазването им изисква участие на заинтересованото лице в производството по издаването на акта както, а изискването за мотиви, е изискване и за писмена форма на акта. С оглед на това съдът следва да провери спазването им, като специални, с оглед принадлежността им към правото на ЕС, като система от принципи и самостоятелни автономни понятия, относно принципа за лоялно сътрудничество по чл. 4, параграф 3 от Договора за Европейския съюз вр. чл. 267 ДФЕС – задължението за осигуряване на ефективното действие на това право и прилагането му както е разтълкувано от Съда на ЕС. С оглед на това процесуалните норми по АПК са приложими само доколкото не следва друго от правото на ЕС, на основание принципа за примата и непосредствено действие на нормите на това право.

Въз основа на фактите и приложимото право, по законосъобразността на АУПДВ, съдът констатира следното:

Предвид предмета на акта – възстановяване на недължимо плащане по схеми за единно плащане на площ по Общата селско стопанска политика на

държавите-членки, то процесният АУПДВ е издаден от компетентен орган, тъй като е издаден от орган на националната Разплащателна агенция, оправомощена за това съгласно чл. 42, параграф 1, алинея 2 от Регламент (ЕО) № 796/2004. Издател на акта е изпълнителният директор Държавен фонд Земеделие – Разплащателна агенция, който съгласно чл. 20а от ЗПЗП е изпълнителен директор и на тази агенция, представлява я самостоятелно, организира и ръководи дейността ѝ, следователно, има правомощия да издава решения като процесното по цитирания текст от регламента, доколкото не е предвидена изрична изпълнителна мярка по националното право, която изрично предвижда друг орган, на който възлага изрично правомощия за издаването на такива решения. Регламентът впрочем въвежда изискване само за издаването на акта от името на орган на Разплащателната агенция, с оглед на което изискванията му са изпълнени.

Актът е издаден в изискващата се писмена форма, предвид изискването за мотивирането му по чл. 41, параграф 2, буква в) от Хартата за основните права. Актът е издаден в изискващата се писмена форма, предвид изискването за мотивирането му по чл. 41, параграф 2, буква в) от Хартата за основните права като принцип, който съгласно чл. 52, параграф 5 от същата е следва да бъде приложен от българската държава чрез законодателен акт или акт на изпълнителната власт, което следва да се приеме за извършено, предвид съдържащото се подробно изискване за това по чл. 59, ал.2 АПК в случаите на издаване на писмен мотивиран акт. С оглед на това не е налице основанието по чл.146, т.2 АПК за незаконосъобразност – неспазване на предвидената писмена форма.

Административният акт е издаден при допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като не е спазено изискването по чл. 24, параграф 2 от Регламент 796/2004г. да са извършени след като са установени нередности при кръстосани проверки, които е допустимо да бъдат извършени дистанционно чрез използване на бази данни от „заснемане” на площите, както е описано по фактите, съгласно първия параграф на разпоредбата.

При констатиране на нередности, изискването за „други подходящи административни процедури” произтича на първо място от чл. 41, параграф 2, буква а) от Хартата - задължението органът да уведоми адресата на акта за всички факти, на които възнамерява да основе неблагоприятното за него решение. Това не се установява по делото да е направено, не е и твърди от ответника.

Както обаче следва от практиката на Съда на ЕС, зачитането на правото на защита представлява основен принцип по правото на ЕС, който трябва да се прилага, когато административен орган възнамерява да приеме акт, увреждащ за лицето, към което е насочен. По силата на този общ принцип лицата, адресати на решения, чиито интереси са осезаемо засегнати от тези решения, следва да имат възможност да представят по надлежен начин своето становище относно елементите, на които административният орган възнамерява да основе своето решение. В този смисъл - по Решение на Съда от 18 декември 2008 г. S., Дело C-349/07, Сборник 2008 стр. I-10369, точки 36 и 37; Решение от 24 октомври 1996 г. по дело Комисия/L. и др., C-32/95 P, R., стр. I-5373, точка 21; Решение от 21 септември 2000 г. по дело M./Комисия, C-462/98 P, R., стр. I-7183, точка 36

Също по точки 46, 49 и 50 на решението по цитираното дело S. съдът е

постановил, че: разглежданият принцип за правото на защита изисква да се вземат предвид обстоятелства, които могат да позволят да се докаже, че в хода на инспекцията заинтересованото предприятие е изслушано, след като е било напълно запознато с фактите; правилото, според което на адресата на увреждащо решение трябва да бъде предоставена възможност да изложи своето становище, преди решението да бъде прието, има за цел компетентният орган да бъде в състояние да отчете надлежно всички релевантни елементи; за да осигури на засегнатото лице или предприятие ефективна защита, това правило цели по-конкретно последните да имат възможност да поправят грешка или да изтъкнат такива свързани с личното им положение елементи, които могат да насочат към това решението да бъде прието, да не бъде прието или да има едно или друго съдържание.

Случаят е именно такъв, тъй като не е дадена възможност на лицето да представи доказателства, въз основа на какви документи е установило и посочило размера на подлежащите на подпомагане площи.

Следователно, съдържанието на правото на добра администрация по чл.41,параграф 2, буква а) от Хартата е свързано с правото на защита на лицето в административното производство. Тази норма от Хартата е обща, изразява принцип и няма аналог в административното производство по АПК за издаване на индивидуални административни актове като процесния – такъв по смисъла на чл. 21, ал.2 АПК, нито в специалния ЗПЗП. Съгласно чл. 52, параграф 5 от Хартата, принципа за правото на добра администрация относно изискванията и обхвата на същия е следвало да бъде приложен от българската държава чрез законодателен акт или акт на изпълнителната власт, което не е направено. С оглед на това съдът като провери спазването на процедурата по издаването на процесния АУПДВ, на основание изречение второ от чл. 52, параграф 5 от Хартата констатира, че нарушаването на разглежданото право на добра администрация и на защита е съществено, тъй като държавата-членка носи по принцип отговорност за нарушаване на правото на Съюза, произтичаща от чл. 4, параграф 3 от ДЕС.

Изложеното обосновава извод за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, основание по чл. 146, т. 3 АПК за незаконосъобразност.

Предвид чл.168,ал.1 АПК за обхвата на съдебната проверка за законосъобразност на индивидуален административен акт, съдът може да констатира служебно това и на непосочени в жалбата основания. Предметът на доказване пред съда е ограничен от правилото на чл.170,ал.1 АПК и съдът не може да прави нови фактически установявания. Съдът осъществява контрол за законосъобразност съобразно приетите за установени факти от административния орган, въз основа на същите следва да провери съображенията на органа по прилагане на съответната правна норма, посочена като основание за издаването му. Отпадането на площи от допустимите за подпомагане за 2009 година, в резултат на допълнителни проверки и актуализиране на данните в системата за идентификация на земеделските парцели през 2010 година, относими към конкретно заявени имоти от жалбоподателя, съдът намира за посочено в съдържанието на АУПДВ, чрез препращане към системата ИСАК относно съдържащите се към тези два момента данни в същата система по заявените площи от

жалбоподателя.

Съгласно правилото на чл.170,ал.1 АПК, на доказване подлежат само правните и фактически основания, посочени в акта. В случая обаче независимо от доказването на фактическите основания на акта относно наличието на наддеклариране на площи за подпомагане, извършеното плащане по заявлението е част от мотивите на акта. Следователно и датите на които е извършено плащането са част от тези мотиви, които обуславят наличието на основание, изключващо приложението на принципа за възстановяване на недължимото плащане по чл. 73,ал.1 от Регламент (ЕО) 796/2004, което обосновава несъответствие с материалния закон.

В случая на извършване на недължимо плащане, земеделският производител възстановява въпросната сума заедно с лихвата, съгласно чл. 73, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 796/2004. Съгласно обаче параграф 4, алинея 1 на същата разпоредба, „задължението за възстановяване, посочено в параграф 1, не се прилага, ако плащането е извършено по грешка на компетентните власти или друг орган и ако грешката не може да бъде установена по разумен път от земеделския производител.”

Съгласно предадена информация за проверки към писмото от 20.11.2009г., е извършено плащане за цялата заявена площ, както установи и вещото лице, в системата ИСАК не са установени различия към този момент. Следователно, не се касае за плащане по грешка на компетентния административен орган. В този случай след като за органа не е било възможно да установи „грешка” при плащането, *argumentum a fortiori*, невъзможно за адресата е да допусне съществуването на каквато и да е грешка при плащането, който дори не е имал достъп до системата ИСАК. Получавайки плащане за всички заявени площи, е логично жалбоподателят да е счита, че е зачетено заявлението му, както и по съображение, че не се установява по делото да са връчвани каквито и да са решения за друго. След като не е налице грешка при плащането, то разпоредбата на чл. 73, параграф 4, алинея 1 от Регламент (ЕО) № 796/2004 е неприложим.

В случая е налице основанието по чл. 73, параграф 4, алинея 2 на Регламент (ЕО) № 796/2004 гласи: „Въпреки това, когато грешката се отнася до фактически елементи, свързани с изчисляването на въпросното плащане, първа алинея се прилага, само ако решението за възстановяване не е било съобщено до 12 месеца след плащането”. Съдът намира, че този текст има предвид, че първа алинея не се прилага, ако решението за възстановяване не е било съобщено в рамките на 12 месеца след плащането, буквалното прилагане на текста е неоправдано, това следва и от френската езикова версия на теста, както и при тълкуване с оглед целта на нормата. Очевидно тази разпоредба цели да установи срок, след изтичането на който първата алинея за възстановяване на плащането не се прилага. Както следва от практиката на Съда на ЕС, - например Решение от 22 март 2012 година, I.-E. W. ASBL и T. wallonne ASBL, Дело C-41/11. непубликувано в сборника, точка 42 и цитираната в същата съдебна практика, необходимостта от еднакво тълкуване на текстовете на различните езици на разпоредба от правото на Съюза налага, в случай на несъответствия между тях, съответната разпоредба да се тълкува в зависимост от общата структура и целите на

правната уредба, от която е част.

Изчисляването на площите, подлежащи на подпомагане и следващите се за същите суми за единно плащане на площ, е фактически въпрос, дори съображение 69 от преамбюла на Регламент (ЕО) № 796/2004 предвижда при минимални суми да не се изисква възстановяване на неточни плащания. Както се изложи, АУПДВ е връчен на жалбоподателя на 12.04.2011г. Видно от представеното извлечение за плащане от ответника, и както не се спори между страните, процесните суми за подпомагане по заявлението са платени през декември 2009 г. – л.25 от делото. Следователно процесният АУПДВ за установяване на недължимото плащане не е съобщен до 12 месеца от извършване на плащането, с оглед на което е приложимо изключението при прилагането на принципа за възстановяване на недължимо плащане, предвиден по чл.73, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 796/2004.

Съдът мотивира по-горе неприложимост на чл. 27,ал.3 от ЗПЗП относно процесното плащане по заявлението за единно плащане на площ и възможност за безсрочно изискване на плащането.

Предвид на това и установеното в казуса по делото изключение по чл. 73, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 796/2004 от принципа за възстановяване на недължимото плащане по първия параграф на същата разпоредба, то процесният АУПДВ е материално незаконосъобразен – основание по чл.146,т. 4 АПК за отмяната му. Нарушението е допуснато, тъй като административният орган не е положил усилия да установи всички факти по чл. 73 от регламента.

След като безспорно е установил фактите, административният орган не е приложил правилно материалния закон, с оглед на което е нарушил принципа за законност, произтичащ от принципа за предоставената компетентност по правото на ЕС – чл.5, § 1 от ДЕС. Този принцип произтича и от постановеното по т. 19 в Решението от 21 септември 1989 г. по съединени дела C-46/87 и C-227/88, Н. AG, част от историческата съдебна практика на Съда на ЕС, „намесата на публичната власт в сферата на частната дейност на лицата, независимо дали са физически или юридически лица, трябва да има законово основание и да се обосновава с предвидени в закона причини и че вследствие на това тези системи предвиждат защита срещу произволна или непропорционална намеса, макар и при различни условия. Следователно изискването за такава защита трябва да се признае като общ принцип на общностното право” .

Неоснователни са доводите в жалбата, че понятието „теренни проверки” , използвано в мотивите на АУПДВ, не е правно регламентирано, предвид разпоредбата на чл.32, буква б) от Регламент (ЕО) № 796/2004.

С оглед на изложеното, поради незаконосъобразност по чл. 146,т. 3 и 4 АПК – съществено нарушение на процесуалните правила и несъответствие с материалния закон, съдът следва да постанови отмяната на Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/3058 от 09.04.2011г.

Не е направено искане за разноски от жалбоподателя и съдът не се произнася.

Водим от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Акт за установяване на публично държавно вземане Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/3058 от 09.04.2011г. издаден от изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие” – Разплащателна агенция, по жалба на „Т. А.” с ЕИК[ЕИК] със седалище [населено място].

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Административен съдия: